

בית המדרש "תורת דוד"
ע"ש הגה"צ רבי דוד בר חן זצ"ל - רבה של שדרות,
והרבנית רות בר חן ע"ה

"תורת דוד"

השיעור השבועי
פרשת לך-לך
תשפ"ב

(שנה ו', גליון מס' 213)

יום היארצייט השמיני, של סבתי הרבנית הצדקנית
מרת רות רדואה בת מרים בר חן ע"ה

שיעורי הרב אליהו בר חן
e0527191965@gmail.com | 052-719-1965

זמני כניסת ויציאת השבת:

רבינו תם:	יציאה:	כניסה:	
19:23	18:43	17:31	ירושלים:
19:20	18:44	17:46	תל אביב:
19:21	18:43	17:37	חיפה:
19:23	18:45	17:49	באר שבע:

הלימוד, מוקדש לרפואתם השלימה, של:

רות חפציבה בת פרלה
שושנה סולטנה בת מרים
אמירה בת נעמי
שרה בת סוליקא
דינה בת סוליקא
אסתר בת תמר

יוסף דהאן בן רחל
רפאל פנחס בן מרים רמו
משה בן אסתר
חיים נתן צבי בן שרה
מאיר בן נעמי
אפי בן קונפיטה
מרדכי בן רינה

פרשת לך-לך התשפ"ב

"קיבוץ ניצוצות הקדושה"

א. "ויאמר יהוה אל אברהם, לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך - אל הארץ אשר אראך. ואעשה לגוי גדול, ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה ואברכה מברכך, ומקללך אאר, ונברכו בך - כל משפחת האדמה. וילך אברהם כאשר דבר אליו יהוה, וילך אתו לוט, ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה - בצאתו מתרן" (בראשית, יב', א' - ד').

"וגם לוט ההלך את אברהם, היה צאן ובקר ואהלים. ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו, כי היה רכושם רב, ולא יכלו לשבת יחדו. ויהי ריב בין רעי מקנה אברהם ובין רעי מקנה לוט, והכנעני והפרזי אז ישב בארץ. ויאמר אברהם אל לוט, אל נא תהי מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין רעיקך, כי אנשים אחים אנחנו. הלא כל הארץ לפניך, הפרד נא מעלי, אם השמאל ואימנה, ואם הימין ואשמאלה. וישא לוט את עיניו, וירא את כל כפר הירדן, כי כלה משקה, לפני שחת יהוה את סדם ואת עמרה, כגן יהוה בארץ מצרים באכה צער. ויבחר לו לוט את כל כפר הירדן, ויסע לוט מקדם, ויפרדו איש מעל אחיו. אברהם ישב בארץ כנען, ולוט ישב בערי הכפר, ויאהל עד סדם. ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד" (בראשית, יג', ה' - יג').

"ועמק השדים בארת בארת חמר, וינסו מלך סדם ועמרה ויפלו שמה, והנשארים הרה נסו. ויקחו את כל רכש סדם ועמרה, ואת כל אכלם, וילכו. ויקחו את לוט ואת רכשו, בן אחי אברהם, וילכו, והוא ישב בסדם. ויבא הפליט, ויגד לאברהם העברי, והוא שכן באלני ממרא האמרי, אחי אשכל ואחי ענר, והם בעלי ברית אברהם. וישמע אברהם כי נשבה אחיו, וירק את חניכיו ולידי ביתו - שמנה עשר ושלוש מאות, וירדף עד דן. ויחלק עליהם לילה, הוא ועבדיו, ויפסם עד חובה, אשר משמאל לדמשק. וישב את כל הרכש, וגם את לוט אחיו ורכשו השיב, וגם את הנשים ואת העם" (בראשית, יד', י" - טז').

"ויאמר מלך סדם אל אברהם, תן לי הנפש, והרכש קח לך. ויאמר אברהם אל מלך סדם, הרמתי נדי אל יהוה, אל עליון, קנה שמים וארץ. אם מחוט ועד שרוף נעל,

שתהיה עבודתו לו,
וקריאת בני האדם לשם ה' בארץ הנבחרת,
ושם יגדל שמו, ויתברכו בו הגוים ההם -
לא כאשר עשו עמו באור כשדים, שהיו מבזין ומקללים אותו, ושמו אותו בבור, או
בכבשן האש.
ואמר לו, שיברך מברכיו, ואם יחיד מקללו - יואר,
וזה טעם הפרשה,
אבל התורה לא תרצה להאריך בדעות עובדי עבודה זרה, ולפרש הענין שהיה בינו
ובין הכשדים באמונה".
והיינו:

**שסיבת עזיבת אברהם אע"ה את ארץ מולדתו - אור כשדים,
היתה, מפני שהיו אנשי ארצו מקלליו ומבזין אותו, על היותו מאמין בהקב"ה.
וכאשר הוא ברח מהם, רצה אברהם אע"ה ללכת לארץ כנען, אלא שנתעכב בחרן,
ומשם כך ציווהו הקב"ה "לך - לך".
וטעם הדבר, שלא כתבה התורה דבר זה בפירוש, כדרך שנאמר בנח, הוא -
ש"התורה לא תרצה להאריך בדעות עובדי עבודה זרה".**

ברם, בספר "צרור המור" ⁴ כתב, באופן אחר, וז"ל:
"סמך פרשה זו לכאן, להודיענו מה שאמרו חכמינו ז"ל ⁵ - בא ליטהר מסייעים
אותו,
כי לפי מה שלמעלה כתב ⁶, שנתעוררו תרח ואברם לצאת מארצם - ללכת ארצה
כנען, לפי שהיא ארץ טובה,

⁴ לרבינו אברהם סבע זיע"א, מגולי ספרד.

⁵ שבת, קד' ע"א.

⁶ סוף פרשת נח.

מיד סייעו השם, ואמר לו, 'לך לך אל הארץ אשר אראד', שהיא ארץ כנען.
כי אחר שהאדם בעל בחירה, ראוי לו לקום משינתו,
ואם באולי אין כוחו משגת, יחדש השם בקרבו רוח נכונה ויסייעהו,
כאומרו ⁷, 'דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו'."

עוד כתב טעם נוסף, וז"ל:

"וכן סמך בכאן זאת הפרשה,

להודיענו מאמרם ז"ל שאמרו ⁸, המתחיל במצווה גומרה, ואם אינו גומרה
מורידין אותו מגדולתו ...

ולפי שבכאן נתעורר אברהם למצווה לעלות לארץ ישראל, והלכו עד חרן ונתעכבו
שם - כדכתיב ⁹, 'וישב שם',

לזה אמר לו השם 'לך - לך', ואל תעמוד על הפרק, כי אחר שהתחלת במצווה
אומרים לו גמור."

ג. בפ"א מהלכות עבודה זרה הלכות א' - ב' - ג', כתב הרמב"ם, וז"ל:

"בימי אנוש, טעו בני האדם טעות גדול ונבערה ...

וזו היתה טעותם -

אמרו, הואיל והאלהים ברא כוכבים אלו וגלגלים להנהיג את העולם ... ראויין
הם לשבחים ולפארים ולחלק להם כבוד ...

ואחר שארכו הימים, עמדו בבני האדם נביאי ראשון שקר ...

והתחילו על דרך זו לעשות צורות בהיכלות ותחת האילנות ובראשי ההרים ועל
הגבעות ...

ועל דרך זה היה העולם הולך ומתגלגל,

⁷ ישעיה, נד' - יח'.

⁸ ירושלמי, מגילה, פ"ב ה"ז.

⁹ סוף פרשת נח.

עד שנולד עמודו של עולם והוא אברהם אבינו.
כיון שנגמל איתו זה, התחיל לשוטט בדעתו, והוא קטן, והתחיל לחשב ביום
ובלילה,
והיה תמה -
היאך אפשר שהיה הגלגל הזה נוהג תמיד, ולא היה לו מנהיג, ומי יסבב אותו.
כי אי אפשר שיסבב את עצמו ...
וכן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו,
כיון שהכיר וידע, התחיל להשיב תשובות על בני אור כשדים, ולערך דין עמהם,
ולומר, שאין זו דרך האמת שאתם הולכים בה ...
והתחיל לעמוד ולקרא בקול גדול לכל העולם, ולהודיעם, שיש שם אלוה אחד לכל
העולם, ולו ראוי לעבד,
והיה מהלך וקורא ומקבץ העם, מעיר לעיר, ומממלכה לממלכה, עד שהגיע לארץ
כנען ...
עד שנתקבצו אליו אלפים ורבבות, והם אנשי בית אברהם, ושתל בלבם העקר
הגדול הזה".

והנה, שומא עלינו להתבונן בהנהגתו של אברהם אע"ה, עם לוט,
שכן, בדברי הרמב"ם אלו, מצינו, עד כמה פעל אברהם אע"ה לקרב את בני האדם
ולהדריכם בדרך הבורא יתברך,
ברם, עם בן אחיו וגיסו, לוט -
לא נהג כך.

דהנה, מבואר בפסוקים¹⁰, ובמדרש - שהיו רועיו של לוט רשעים, ומרעים את
בהמתם בשדות אחרים,

ורועי אברהם היו מוכיחים אותם על הגזל,

¹⁰ בראשית, פרק יג'.

והם אומרים :

"נתנה הארץ לאברם, ולו אין יורש, ולוט בן אחיו יורשו, ואין זה גזל".

והנה, טענת רועי לוט, אינה נכונה, שכן, לא זכה עדיין אברהם אע"ה בארץ,

משום ש"הכנעני והפריזי אז יושב בארץ"¹¹.

ואז אמר אברהם אע"ה ללוט :

"הלא כל הארץ לפניך, הפרד נא מעלי, אם השמאל ואימנה, ואם הימין ואשמאילה".

והדבר צריך ביאור :

מפני מה הרחיק אברהם אע"ה את לוט,

והלא, הוא היה צריך לקרבו, לפחות - כמו שקירב את שאר בני העולם.

וכבר מצינו בזה בדברי רבותינו ז"ל¹², על הפסוק¹³, **"ויהנה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו, שא נא עיניך וראה - מן המקום אשר אתה שם - צפנה ונגבה וקדמה וימה"** :

"רבי יודה אומר, פעס היה לאבינו אברהם בשעה שפרש לוט בן אחיו מעמו,

אמר הקדוש ברוך הוא, לכל הוא מדבק וללוט אחיו אינו מדבק".

ד. על הפסוקים (בראשית, יד', כא' - כד') :

"ויאמר מלך סדם אל אברם, תן לי הנפש, והרכש קח לך. ויאמר אברם אל מלך סדם, הרמתי ידי אל יהוה, אל עליון, קנה שמים וארץ. אם מחוט ועד שרוף נעל, ואם אקח מכל אשר לך, ולא תאמר - אני העשרתי את אברם. בלעדי, רק אשר אכלו הנערים, וחלק האנשים אשר הלכו אתי - ענר אשכל וממרא, הם יקחו חלקם",

¹¹ עיין רש"י, שם, בפסוק ז'.

¹² בראשית רבה, פרשה מא', ח'.

¹³ בראשית, יג'-יד'.

מצינו במסכת נדרים (לבי ע"א), לדעת ר' יוחנן :

"מפני מה נענש אברהם אבינו, ונשתעבדו בניו למצרים - מאתים ועשר שנים ...

שהפריש בני אדם מלהכנס תחת כנפי השכינה,

שנאמר ¹⁴, 'תן לי הנפש, והרכוש קח לך'."

וביאר בזה הר"ן :

" 'תן לי הנפשי' - ואברהם אבינו נתנם לו,

ואילו עכבו לעצמו, היה מכניסן תחת כנפי שכינה."

והדבר צריך ביאור :

א. אברהם אע"ה, שקירב את כל בני העולם אל הבורא ית"ש,

מפני מה ויתר בקלות שכזו, על אנשי סדום.

ב. מהי המידה כנגד מידה, שבעבורה ירדו זרעו של אברהם אע"ה למצרים.

ה. על הכתוב (בראשית, ו' - יב') :

"וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ, וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה, כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכָהּ עַל הָאָרֶץ,"

מצינו במסכת סנהדרין (קח' ע"א) :

"מלמד, שהרביעו בהמה על חיה, וחיה על בהמה,

והכל על אדם, ואדם על הכל,"

עוד מצינו במדרש (בראשית רבה, פרשה כח', ח') :

"הכל קלקלו מעשיהן בדור המבול,

הפלב היה הולך אצל הזאב, והתרגול היה מהלך אצל הטוס ...

אף הארץ זנתה -

היו זרעין לה חטין, והיא מפקא זונין ¹⁵."

¹⁴ בראשית, יד' - כא'.

ונתקשו בזה, בספרים הקדושים "בית הלוי" ¹⁶ ו"לב אליהו" ¹⁷ :

א. היאך קלקלו הבהמות, והלא בשונה מן האדם - הם אינם בעלי בחירה.

ב. היאך הארץ קלקלה, והלא היא דבר דומם.

ג. ותירצו בזה :

דכאשר האדם מרשיע את מעשיו, הוא מוציא מתוכו השפעה רעה.

ואותה ההשפעה הרעה, נספגת בכל סובביו,

הן בשכניו בני האדם, והן בשכניו בעלי החיים והארץ.

וכאשר אנו יודעים זאת :

נתאר לעצמינו, עולם שלם, מלא באנשים רשעים ומושחתים,

וממילא, עולם שלם, מקולקל ומזוהם בבעלי החיים ובארץ.

ואם כן, אין בכך כל פלא שהגיע העולם לתכלית קלקול שזוה.

ד. במסכת ראש השנה (טז' ע"ב) מצינו :

"די' דברים, מקרעין גזר דינו של אדם, אלו הן -

צדקה, צעקה, שינוי השם, ושינוי מעשה ...

ויש אומרים, אף שינוי מקום,

דכתיב ¹⁸, 'ויאמר ה' אל אברם, לך לך מארצך'. והדר, 'ואעשך לגוי גדולי'."

והנה, לאור היסוד המבואר, נראה לבאר בזה :

דמכיוון שבני מקומו של אברהם אע"ה, היו מושחתים ומקולקלים,

¹⁵ היינו, גרעינים.

¹⁶ להגה"ק רבי יוסף דב הלוי סאלאוויציק זיע"א.

¹⁷ להגה"ק רבי אליהו לאפיאן זיע"א.

¹⁸ בראשית, יב' - א'.

הם מנעו ממנו את כוח ההולדה, אע"פ שהוא היה צדיק.

ולפיכך:

היה אברהם אע"ה צריך לצאת ממקומו, בכדי לשנות את מקומו ואת כל מהותו,
כי רק כאשר הוא יתרחק מחברת ההשחתה, הוא יזכה לשנות את גזר דינו.

ח. במסכת שבת (ק"ב ע"ב) מצינו:

"אמר ר' זירא אמר רבא בר זימונא, אם ראשונים בני מלאכים - אנו בני אנשים,
ואם ראשונים בני אנשים - אנו כחמורים,

ולא כחמורו של ר' חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר - אלא כשאר חמורים".
והנה, בעניין "חמורו של רבי חנינא בן דוסא", יעויין בדבריו הקדושים של רש"י,
שציין למעשה המובא במסכת תענית¹⁹, גבי רבי יוסי דמן יוקרת, וכדלהלן:

"הויא ליה ההוא חמרא, כדהו אגרי לה כל יומא - לאורתא הו משדרי לה אגרה
אגבה, ואתיא לבי מרה.

ואי טפו לה או בצרי לה, לא אתיא.

יומא חד, אינשו זוגא דסנדלי עלה, ולא אזלה, עד דשקלונה מינה - והדר אזלה".

ובעניין "חמורו של רבי פנחס בן יאיר", מצינו במסכת חולין (ז' ע"א):

בחולין (ז' ע"א) מצינו:

"רבי פנחס בן יאיר ... אקלע לההוא אושפיזא,

רמו ליה שערי לחמריה, לא אכל,

חבטינהו, לא אכל,

נקרינהו, לא אכל.

אמר להו, דלמא לא מעשרן,

¹⁹ כד' ע"א.

עשרינהו, ואכל.

אמר, ענייה זו הולכת לעשות רצון קונה, ואתם מאכילין אותה טבלים".

וממעשים אלו מבואר:

דכאשר האדם מתקדש ומתחסד בדרכיו ובמעשיו, עם הבורא ית"ש,

הוא זוכה, שגם בהמותיו ינהגו בקדושה שלא כדרך הטבע.

והנה, טעם הדבר שריחק אברהם אע"ה את לוט מעמו, היה בעבור שהיו בהמותיו

אוכלות מן ה"גזל", כמבואר לעיל באות ג',

ואפשר, שכאשר שמע זאת אברהם אע"ה, אמר:

באם היה לוט צדיק, היו בהמותיו צריכות שלא לאכול מן הגזל,

ובאם הם כן אוכלים מן הגזל, אות הוא הדבר שרשע גדול הוא, ואין לקרבו כלל

ועיקר -

כי הישארותו במחיצתו, לא זו בלבד שהיא לא תקרב את לוט, אלא שהיא

מסוגלת להרחיק את אברהם אע"ה - ח"ו.

ט. ומחמת אותה הסיבה, כאשר ביקש מלך סדום מאברהם אע"ה, את בני

מדינתו,

נתן לו אותם אברהם אע"ה, ללא שום הפצרה שישארו אצלו,

כי כאשר הם מושחתים בגופם ובנפשם, בצורה שכזו, כבר אין מה לקרבם.

שכן, כאשר ריחק אברהם אע"ה את לוט מעמו, ובחר לו לוט בסדום,

מצינו, שעיקר בחירתו, היתה, בעבור ²⁰ "שהיו שטופי זמה".

וכאשר הלך להתגורר בסדום:

"הסיע עצמו מקדמונו של עולם,

²⁰ כן כתב רש"י הקדוש.

בראשית, יג' - י'.

אמר, אי אפשי לא באברם ולא באלהיו"²¹.

אלא, שתבע הקב"ה את אברהם אע"ה על כך, על שם העתיד,

שכן, בפרשת "וירא"²², כאשר הודיע הבורא ית"ש לאברהם אע"ה, על כך שהוא מכלה את סדום ועמורה,

עמד אברהם אע"ה בתפילה:

שמא יש שם חמישים צדיקים, או ארבעים וחמישה, או ארבעים, או שלושים, או עשרים, או עשרה,

והבטיחו הקב"ה, שאם ימצא שם את אותם הצדיקים, הוא לא יעשה בהם כלייה.

ואם כן, תבע הקב"ה את אברהם אע"ה:

מפני מה, בפרשתו, כאשר הלכו בני סדום בשבי, לא נלחמת בעבורם לקרבם לעבודתי וליראתי,

וכאשר אני מודיעך בפרשת "וירא", שאני עומד לכלותם מן העולם, הפצרת והתחננת לפני על כך שלא אעשה כן.

והנה, על הפסוק (שמות, יב' - לו'): :

"וַיְהִי הוּא נֹתֵן אֶת-חַן הָעַם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם, וַיִּשְׁאַלֹּם, וַיִּנְצְלוּ אֶת-מִצְרַיִם",

דרשו רבותינו ז"ל (ברכות, ט' ע"ב): :

"אמר רבי אמי, מלמד, שעשאוה כמצודה שאין בה דגן,

וריש לקיש אמר, עשאוה כמצולה שאין בה דגים".

ותמה בזה הי"עץ יוסף"²³:

שכיוון שרוקנו עם ישראל את מצרים -

²¹ כן כתב רש"י הקדוש.

בראשית, יג' - יא'.

²² בראשית, יח', כג' - לג'.

²³ בפירושו למדרש.

אם כן, מהיכן היה למְצָרִים רכוש בשעת קריעת ים סוף, שהוא ביזת היים.
ותירץ:

שאוצרותיו של פרעה עצמו נותרו שלימים,
וכאשר הוא רדף אחרי עם ישראל, הוא ביקש מִהַמְצָרִים להצטרף אליו,
ובכדי לפתותם, הוא פתח בפניהם את אוצרותיו, והרשה להם לקחת את כל מה
שיחפצו,
ומזה היתה ביזת היים.

אולם, רבינו הצ"ח זיע"א, ביאר בזה בשם בנו:
שמה ששאלו עם ישראל כלים מִמְצָרִים בעת צאתם, היה רק מִהַמְצָרִים שהתגוררו
בסמוך להם,

אולם, מִהַמְצָרִים שהתגוררו בערים אחרות לא לקחו -
ומהם היה העושר שבזזו על היים.

ברם הצ"ח עצמו כתב לבאר בזה:

**שכל הגלויות היו כדי לברר את ניצוצות הקדושה,
ועל זה אמר, שבגלות מצרים, הצליחו עם ישראל לרוקן אותה לגמרי מכל
הניצוצות הקדושה שבה.**

וכעין זה, כתב²⁴ רבינו הרי"ח הטוב זיע"א, על דברי רבי אמי - שעשו ישראל את
מצרים כמצודה שאין בה דגן:

**דהיינו, שברכוש הרוחני, לא השאירו עם ישראל במצרים - שום ניצוץ מניצוצות
הקדושה.**

ומבואר אם כן:

שתכלית יציאת מצרים, היתה, בכדי ללקט ולאסוף את ניצוצות הקדושה.

²⁴ בספרו הקדוש "בן יהודע".

וממילא, נבין אל נכון, מהי אותה מידה כנגד מידה, שנתן הקב"ה לאברהם אע"ה, שישתעבדו בניו מאתיים ועשר שנים במצרים:

שכן, אברהם אע"ה, לא אסף את ניצוצות הקדושה בשבי סדום, ולפיכך ידו בניו למצרים, בכדי ללקט ולאסוף את ניצוצות הקדושה שנמצאים שם.

ל. ומכל המבואר בסייעתא דשמיא במאמר זה, נמצינו למדים:

א. שאנו מצווים להתרחק מחברתם של האנשים הרעים במעשיהם, כי לא זו בלבד שאנו יכולים להתקלקל כמותם,

עוד מתקלקלים בזה, כל רכושינו ומשלח ידינו, ואף הדברים הדוממים שבהם.

ב. אע"פ שאנו מצווים לקרב את האחר, מכל מקום, כאשר הוא מרשיע את מעשיו "לגמרי", עד כדי כך ש"רכושו" התקלקל, מצווים אנו להרחיקו.

ג. בכדי לדעת האם "רכושו" התקלקל, יש לשים לב -

האם האדם מחפש לעצמו היתרים "מדומים", כפי שאמר לוט:

"נתנה הארץ לאברם, ולו אין יורש, ולוט בן אחיו יורשו, ואין זה גזל".

ד. היות ותכלית עבודתינו בעולם הזה, היא, ללקט ולקבץ את ניצוצות הקדושה אל צור מחצבתם,

עלינו להתפלל בכל עת על הרשעים, שישובו בתשובה שלימה,

ואף להשתדל ככל יכולתינו, בכדי שיזכו לכך.

יזכינו הבורא ית"ש, להידבק במידותיו, ובמידותיהם של האבות הקדושים עמודי העולם,

וממילא, נזכה, ללקט ולקבץ את ניצוצות הקדושה אל צור מחצבתם,

ובכך, נגיע לידי תכלית עבודתינו. אמן.

לזכרון עולם בהיכל ה'

- הגה"ק רבי רפאל משה אלבאז בן רבי שמואל זיע"א
- רבי אברהם איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי שלום איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי חנניה אדרי בר מימה זצ"ל
- רבי רחמים אדרי בר ביחה שמחה זצ"ל
- רפאל סיבוני בר גרסיה ז"ל
- משה חיון בר קוקה ז"ל
- דב לוסטרניק בר אביבה ז"ל
- שלמה בר אסתרלייה ז"ל

~~~

- הצדקת מזל טוב אלבאז (לבית סודרי) בת רבקה ע"ה
- הצדקת ברוריה מויאל בת חוה ע"ה
- זוהרה פרץ (לבית כהן) בת רחל ע"ה
- מזל טוב סיגלר (לבית עובדיה) בת זוהרה ע"ה
- רחל עמוס (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- אליס חוה עישה לוי (לבית סיבוני) בת גרסיה ע"ה
- חנה בת ליליאן ע"ה
- קונפיטה בת דינה ע"ה
- חנה אילוז בת פרחא ע"ה
- איילה בת נעמי ע"ה